

Etsin ensin aitoutta  
heleästä Helsingistä.  
Sitä kons´en löytäynnä,  
läksin kiertueen teolle:

Lapoin lompakkoon rahoja  
ja reppuun evästä kyllin.  
Tein hyvin leveät lenkit  
toreille tohiseville,  
markkinoille maalaisille,  
siis sekaan sekalaisjoukon.

Kiersin Tampereet ja Vaasat,  
Turut, Lahdet ynnä Oulut.  
Aitoutta en havainnut  
laisin noissa kaupungeissa,  
vallankaan torilla Toijan;  
en milloinkaan, en ikuna,  
en niin kuuna päivänäkä.

Kärkölässäkin käväisin.  
Kiersin Velkuat, Vetelit,  
Kotkat, Kuuksot, Kuusankosket.  
Pieliskorven pitkospuita  
tallasin totisin mielin.

Varmistin varalta kaiken  
Perungan peräkylätkin,  
Utsjoet sekä Sevetit,  
Lapin laajat aitovieret.

Viimein Viipurin torilla  
kavahdin inehmonlasta.  
Se oli minulle isku,  
tilanne odottamaton.

Matkani masentamana,  
retkeni rasittamana,  
kiertueeni kiusaamana,  
urakasta uupuneena  
jo lötkölleni lösähdin  
sohvalle sovinnaiselle.

Niin turha olihan retki,  
aitoutta kun yritin  
löytää kanssaihmisistä.

Harmin kimpale kipakka,  
viipale vihaista mieltä,  
suikale surua myöskin  
kurkussa kutaleen kupsi;  
tarkoitan siis itseäni,  
turhaantunutta minääni.

Konsa kello kiivas kilkki,  
ovea avaamaan riensin.  
Miniäni Minnastiina  
kantoi kauniissa kopassa  
nuppustansa nuorimmaista,  
piimäpartaista vesaansa.

Niinpä nostinkin vunukan  
kourieni koppuroihin  
ja vauvaa vilaisin siinä:  
Jopa Ilpo Ilmarinen  
rusohuulillaan hymysi.  
Läikkyi lämpö katseessansa,  
kielellään kokeili siinä  
hampaitaan kohoavia,  
lauseen laati: "Höbbö-Böbbö."

Minut viimein näillä keinoin  
jo hyväksyttiin hyvinkin  
aivan kanssakumppaliksi,  
ilman ehtoja, rajoja.

Matkasin peräti kauan  
aitouden etsinnässä,  
konsapa kotona vasta  
löysin aidon ihmismielen.

Jo hymyyn vetäytyi suuni.  
Silmiini siristyi riemu.  
Taas olin mies onnellinen.